

UNIVERZITA KARLOVA
Fakulta sociálních věd
Institut mezinárodních studií

PROTOKOL O HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE
(Posudek vedoucího)

Práci předložil: Jakub Kukačka

Název práce: Reakce Kazachstánu na plnohodnotnou ruskou invazi na Ukrajinu

Vedoucí práce (u externích vedoucích uveďte též adresu a funkci v rámci instituce): Slavomír Horák

1. OBSAH A CÍL PRÁCE (stručná informace o práci, formulace cíle):

Autor se pokusil na základě porovnání zahraničně-politické doktríny Kazachstánu a reálného chování Kazachstánu v době po ruské invazi na Ukrajinu ukázat příčiny i charakter reakce kazachstánského vedení v čele Kasymdžomartem Tokajevem.

2. VĚCNÉ ZPRACOVÁNÍ (náročnost, tvůrčí přístup, argumentace, logická struktura, teoretické a metodologické ukotvení, práce s prameny a literaturou, vhodnost příloh apod.):

Autor se nevyhnul poněkud formalistickému pojetí analýzy zahraniční politiky, když vychází z oficiální zahraničně-politické doktríny Kazachstánu, kterou se poté snaží skloubit s reálným chováním Kazachstánu na mezinárodním poli. V této souvislosti je potřeba si uvědomit, že podobné dokumenty jsou, zvláště v autoritářských režimech, často spíše rétorickými cvičeními a (to však platí nejen pro nedemokratické režimy) začasť jsou natolik obecné, aby to umožňovalo v případě potřeby jejich pružnou interpretaci. Zvolení definice zahraniční politiky podle Christophera Hilla (s. 5) do značné míry vylučuje klíčový (alespoň pro autoritářské systému) prvek personalismu (případně kolektivního personalismu), jež je může často hrát významnější roli než formální vztahy či dokumenty.

Výzkumná otázka by mohla mít poněkud odvážnější a ambicióznější úkol – nejen, že má smysl se ptát, jakým způsobem Kazachstán rozvíjel svou zahraniční politiku, ale také proč se v situaci natolik rozsáhlého konfliktu choval právě tímto způsobem. Tato otázka je, pravda, částečně zodpovězena v závěru práce.

Je pozoruhodné, že autor věnoval značnou část své práce (fakticky polovinu) teorii mezinárodních vztahů a nejrozumnějším konceptům zahraniční politiky. Tyto však našly pouze slabý odraz ve vlastní empirické části práce. Alespoň jsem si nevšiml, že by autor operoval ve stěžejních kapitolách 3-4 s realistickým, neorealistickým či jiným přístupem.

Značná část empirických kapitol obsahuje mnoho popisných pasáží, které nekorespondují ani s analýzou zahraniční politiky tak, jak je definována v metodologické části práce.

3. FORMÁLNÍ A JAZYKOVÉ ZPRACOVÁNÍ (jazykový projev, správnost citace a odkazů na literaturu, grafická úprava, formální náležitosti práce apod.):

Jazyková stránka práce je akceptovatelná, byť se vyskytují drobné problémy s překlepy či stylistickými formulacemi. Autor se také mohl vyhnout zdvojeným poznámkám pod čarou na jednom místě (např. hned pozn. 1 a 2, pozn. 116 a 117). Problémem je i občasně psaní velkých písmen podle vzoru angličtiny (první Kazachstánský prezident, s. 2) či naopak jejich nepsaní (střední východ, s. 21).

4. KONTROLA ORIGINALITY TEXTU

Prohlašuji, že jsem se seznámil/a s výsledkem kontroly originality textu závěrečné práce v systému:

Theses Turnitin Ouriginal (Urkund)

Komentář k výsledku kontroly: Nemám

5. STRUČNÝ KOMENTÁŘ HODNOTITELE (celkový dojem z diplomové práce, silné a slabé stránky, originalita myšlenek, naplnění cíle apod.):

Celkově lze konstatovat, že práce je do značné míry instrumentálního charakteru. Autor se poměrně obsírně zabývá předpoklady práce, než přejde k vlastnímu tématu, kterému je ponechána pouze menší část textu. Hlavním problémem je tak slabé, vlastně fakticky neexistující propojení první teoretické a druhé empirické části. Z tohoto hlediska lze text brát jako ne zcela naplněný potenciál. Je to škoda, protože k tématu bylo jako v kazachstánském, tak i v ruském i západním tisku napsáno poměrně hodně a bylo by možné jej velmi dobře rozvést a aplikovat řadu principů, ať již z teorie nebo teorie, včetně využití nejen formálních dokumentů, ale i řady publikovaných analýz. Nelze přitom říci, že by rozhodující část práce (kapitoly 4-5) byly zcela neadekvátní. Autor se zde zdařile pokusil analyzovat celou šíři reakcí Kazachstánu na novou situaci v regionu. Jenom je velká škoda, že se mu nepodařilo tuto část dále rozšířit a propojit s předchozími teoretickými postuláty. Autor také nevyužil potenciál rozvést tyto aspekty a omezil se především na jejich popis (řešení traumatu při připomínání událostí z ledna 2022, otázka přijímání uprchlíků z Ruska, obcházení ekonomických sankcí vůči Rusku či profit z posilování dopravních koridorů mimo Rusko). Přestože autor plánoval zabývat se především politickou stránkou kazachstánské reakce, ještě hlubší a podrobnější analýza všech výše zmíněných faktorů by mohla poskytnout mnohem plastičtější obraz pozice Kazachstánu vůči konfliktu na Ukrajině.

6. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY DOPORUČENÉ K BLIŽŠÍMU VYSVĚTLENÍ PŘI OBHAJOBĚ (jedna až tři):

Jak lze kazachstánskou reakci na ruskou agresi na Ukrajinu zařadit do kontextu různých teoretických postulátů uvedených v první části práce – realismu, neorealismu (obraněho i výbojný), liberalismu, konstruktivismu, post-strukturalismu? V čem mohou tyto koncepty pomoci objasnit kazachstánskou reakci a kde jsou naopak jejich limity?

7. DOPORUČENÍ / NEDOPORUČENÍ K OBHAJOBĚ A NAVRHOVANÁ ZNÁMKA
(A a B výborně, C a D velmi dobře, E dobře, F nevyhověl):

Práci doporučuji k obhajobě, nicméně s ohledem na připomínky s hodnocením C-D (podle obhajoby).

Datum: 21.8.2024

Podpis: